

Κυριακή προ της Υψώσεως (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Σεπτεμβρίου 6, 2019

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στὴ σημερινή περικοπή τοῦ Ευαγγελίου, λέμε ὅτι **ο Θεός δὲν ἔστειλε τὸν μονογενῆ Του Υἱὸ στὸν κόσμο γιὰ νὰ κρίνει τὸν κόσμο, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσει τὸν κόσμο.** Ὁ Ζωντανὸς Θεός γίνεται ἡ ἀλήθεια τοῦ ζῶντος ἀνθρώπου, μοιράζεται μαζί του ὅλη τὴν ἀνθρώπινη μοίρα, τὴν κατάσταση τοῦ δημιουργήματος ἐνὸς πεπτωκότος κόσμου, ὅλα τὰ δεινὰ, περιλαμβάνοντας καὶ τὴν τραγωδία τοῦ θανάτου, πού περιέχει καὶ τὴν τραγικὴ ἀπώλεια τῆς συναίσθησης τῆς κοινωνίας μὲ τὸν Πατέρα: Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειπες; Καὶ σωζόμαστε, μὲ τὴν ζωὴ Του, καὶ τὸν θάνατό Του, καὶ τὰ λόγια Του: «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τὶ ποιῶσι*» (Πατέρα, συγχώρησέ τους, δὲν ξέρουν τὶ κάνουν). Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ λόγια μπορεῖ νὰ ταιριάζουν καὶ σὲ μᾶς πού ξέρουμε, θα μπορούσαμε νὰ ξέρουμε - δὲν ἔχουμε ἀκούσει τὸ Εὐαγγέλιο; Ὅποτε δὲν ἔχουμε ἀκούσει τὶ ἔπαθε ὁ Χριστός, ἐξαιτίας τῆς ἀμαρτωλότητάς μας; Δὲν εἴμαστε λοιπὸν γνῶστες ὅτι τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ταιριάζουν σ' ὅλους μας; - κι ὅμως ὑπάρχει μιὰ διαφορά.

Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, λέει σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες του, ..Ναί, **νὰ εἶσαι βέβαιος γιὰ τὴν συγχωρητικότητα τοῦ Θεοῦ**, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ Θεός ἀπαντᾷ στὶς προσευχὲς σου, ἀλλὰ θυμήσου ἓνα πράγμα: τὸ τίμημα πού Ἐκεῖνος πλήρωσε γιὰ ν'ἄχει τὴν δύναμη τῆς συγχώρησης, κι ἄς μὴν τοῦ ζητᾶμε κάτι λίγο γιὰ συγχώρηση, ἄς μὴν ἔρχομαστε ἀνάξιοι στὴν προσευχὴ πρὸς Ἐκεῖνον, γιατί ὁ θάνατος Του, συνηγορεῖ στὴν συγχώρησή μας. Καὶ δὲν μπορούμε χωρὶς μιὰ ἀνταπόκριση ἀπὸ τὸ βαθύτερο εἶναι μας στραμμένο πρὸς τὸν Θεό καὶ νὰ ζητᾶμε τὴν συγχώρηση μὲ τὸ κόστος τοῦ θανάτου Του, καὶ νὰ μὴν τοῦ προσφέρουμε τίποτε, τίποτε παρά μόνον τὴν ἐπιθυμία μας νὰ εἴμαστε ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸ φορτίο πού μᾶς συνθλίβει.

Καὶ ἂν ἀναρωτιόμαστε τὶ νὰ Τοῦ προσφέρουμε - **μποροῦμε νὰ Τοῦ προσφέρουμε πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴν εὐχαριστία μας.** Μιὰ εὐχαριστία γι' αὐτὴ τὴν ἀγάπη πού ἀπὸ μόνη της μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει, μιὰ ἀγάπη τόσο μεγάλη πού Ἐκεῖνος ἀποδέχθηκε ὄχι μόνο τὴν ἀνθρώπινη μοίρα μας, ἀλλὰ τὸ νὰ χάσει τὴν κοινωνία μὲ τὸν Πατέρα, μὲ σκοπὸ νὰ βρεῖ τὴν ταυτότητά Του μὲ μᾶς, μ' ὅλους τοὺς τρόπους καὶ νὰ ἐκτιμήσει, Αὐτός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἔχοντας μείνει χωρὶς Θεό, πάνω στὸν Σταυρό, καὶ νὰ ἰκετεύσει γιὰ μᾶς πού πρέπει νὰ συγχωρηθοῦμε....

Αλλά εδώ υπάρχει κάτι ακόμα πού μπορούμε να πάρουμε απ' τὸ σημερινό δεύτερο Μάθημα: ἡ ἱστορία τῆς γυναίκας πού μοίχευσε. Αὐτή ἡ γυναίκα ἔχοντας ἀμαρτήσῃ, ἐλεύθερα, ἐλαφρόμυαλα, χωρίς νὰ τὸ καταλαβαίνει, ὡστόσο μία ἀπὸ ἐκείνους πού δεν ξέρουν τὶ κάνουν! Καὶ ξαφνικά βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο με τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀμαρτία «πέθανε». Θεωροῦσε δεδομένο, καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη διακήρυττε ὅτι τῆς πρέπει θάνατος. Κι αὐτὴ ἔρχεται στὸν Χριστό, με τὸ πλήθος τὸ ὁποῖο ἤθελε νὰ τῆς ἀποδοθεῖ ἡ τιμωρία με τὴν σκληρότητα τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, χωρίς ἔλεος. Κι ὁ Χριστός εἶδε ὅτι ἐκείνη τὴν στιγμή ἐκείνη εἶχε καταλάβει τὰ πάντα. Ἦξερε ὅτι ἡ ἀμαρτία σημαίνει θάνατος, μιὰ ἀπόλυτη καταστροφή στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού πεθαίνουν χωρισμένοι ἀπ' τὸν Θεό, γιατί μόνον στὸν Χριστό, μπορούμε νὰ βροῦμε τὸν δρόμο μας γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε σ' Ἐκεῖνον. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος ἀπὸ τὴν κάθοδο στὸν Ἄδη; Τὸν τόπο τῆς ἀθεράπευτης κι ἀπόλυτης ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνη ἤξερε ὅτι ὅλα τελειώνουν, ὄχι μόνο ὅσα συνέβησαν κάποτε, ἀλλὰ ἡ αἰωνιότητα θα γίνῃ σκοτάδι καὶ θάνατος: ἂν μόνο μπορούσε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν παροῦσα ζωὴ, γιὰ νὰ μετανοήσῃ, ἂν εἶχε χρόνο νὰ ζήσει μιὰ ζωὴ τέτοια πού ν' ἀξίζει γιὰ τὸν Θεό καὶ τὸν ἑαυτὸ της- θα τῷκανε!

Κι αὐτὸ ὁ Θεός τὸ εἶδε σ' αὐτήν, αὐτός ἦταν κι ὁ λόγος πού στράφηκε στοὺς δικαστές, τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πού ἐτοιμάζονταν νὰ σκοτώσουν τὴν γυναίκα γιὰ τὶς ἀμαρτίες της, ἐνῶ ἐκεῖνοι δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὴν δικὴ τους ἀμαρτωλότητα κι ὅτι κουβαλοῦσαν θάνατο στοὺς ὠμούς τους ἐξ αἰτίας τοῦ ἑαυτοῦ τους: «Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλλέτω» (Αὐτός πού δεν ἔχει ἀμαρτίες ἀπὸ σᾶς ἄς ρίξει τὶς πρῶτες πέτρες) - καὶ κανεὶς δὲν τόλμησε, γιατί ἐκείνη τὴν στιγμή, αὐτές οἱ λέξεις τόσο ἀπλές καὶ τόσο ἄμεσες, τοὺς ἔκαναν νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν ἀλήθεια, ὅτι, Ναί, - οὔτε ἓνας δὲν ἦταν χωρίς ἀμαρτία, κι ὅλοι ἐρήμην τοῦ Θεοῦ ἄφηναν τὴν ἀξιοπρέπεια, πρόδιδαν τὸ ἐπάγγελμά τους, γιατί δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἐτυμηγορία γιὰ αὐτούς ἀπὸ μιὰ ἀπόφαση θανάτου: δὲν μπορούσαν νὰ τὸ προφέρουν γιὰ τὴν γυναίκα, γιατί αὐτὸ θα σήμαινε ὅτι θᾶπρεπε νὰ τὸ ποῦν ...καὶ γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς τους.

Κι ὁ Χριστός πού γνώριζε τὶς καρδιές, ὅσων ὑπῆρξαν πρὶν ἀπὸ Κεῖνον, γνώριζε ὅτι ἡ γυναίκα εἶχε περάσει ἀπὸ τὶς πύλες τοῦ θανάτου, κι ἐπέστρεψε ἀπὸ μιὰ θεϊκὴ ἐνέργεια πού τὴν ἀνάστησε: ναί, πράγματι τὴν ἐπανεφέρε ἀπὸ ἓναν ἀναμενόμενο ἀλλὰ βέβαιο θάνατο. Καὶ τῆς εἶπε: ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι πού σὲ καταδικάζουν; Κανεὶς δὲν τὸ κάνει πιά; -ὄχι-. Οὔτε ἐγὼ σὲ καταδικάζω· πήγαινε ἐν εἰρήνῃ, καὶ μὴν ἀμαρτήσῃς πιά! Κι αὐτές οἱ λέξεις πήγαν στὴν καρδιά της, αὐτές οἱ λέξεις πράγματι ἔγιναν ὁ νόμος τῆς ζωῆς της, ἐπειδὴ ἐκείνη ἤξερε στὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ της, στὴν καρδιά καὶ τὸ μυαλό της, σ' ὅλο της τὸ εἶναι ὅτι ἀμαρτία σημαίνει θάνατος. Καὶ δέχθηκε τὴν **συγγνώμη πού σημαίνει ζωὴ!**

Ἄς σταθοῦμε, ὁ καθένας μας, ὅταν ἐρχόμαστε γιὰ ἐξομολόγηση, ὅταν παίρνομε τὴν συγχώρηση ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅταν μᾶς παρακαλοῦν νὰ συγχωρήσουμε - πῶς

στεκόμαστε; Έχουμε συναίσθηση ότι ο θάνατος εργάζεται μέσα μας έπειδή χάσαμε τόν Θεό, την άμαρτωλότητά μας, τὸ γεγονός ὅτι ἐπιλέξαμε; Αὐτή ἡ γυναῖκα δὲν ἤξερε τὶ εἶχε κάνει, ἀλλὰ ἐμεῖς ἔχουμε τὸ Εὐαγγέλιο πού μᾶς μιλά, τὸν Χριστό πού μᾶς μιλά, γνωρίζουμε τὰ πάντα: **πῶς στεκόμαστε;**

Ἄς μάθουμε ἀπὸ αὐτήν· ἄς μάθουμε ἐπίσης ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι πού ἦρθαν φορτωμένοι μὲ πέτρες γιὰ νὰ λιθοβολήσουν τὴν ἁμαρτωλή καὶ συνειδητοποίησαν ὅτι ἦταν μπλοκαρισμένοι στὴν ἴδια τραγωδία τῆς ἁμαρτίας, καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν καταδικάσουν, γιατί αὐτό θα σήμαινε ὅτι καταδικάζουν τὸν ἑαυτό τους μὲ τὸν ἴδιο θάνατο.

Τὸ γνωρίζουμε ὅταν ἀρνούμαστε τὴν συγχώρηση; Δὲν μιλῶ γιὰ μιὰ συγχώρηση μ' ἔλαφρότητα, πού προφέρεται ἔτσι εὐκόλα- ἀλλὰ νὰ συγχωρήσουμε ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας; **Μποροῦμε νὰ ποῦμε στὸν Θεό: Συγχώρησέ με, ὅπως συγχωρῶ;**

Ἄς σταθοῦμε σ' αὐτή τὴν σκέψη, ἀλλὰ καὶ στὴν νικηφόρα χαρά, ὅτι ὁ Θεός ἔστειλε τὸν Υἱό Του στὸν κόσμον ὄχι γιὰ νὰ τὸν κρίνει, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν σώσει! Ἡ σωτηρία εἶναι στὰ χέρια μας! Εἶναι σὲ μᾶς νὰ τὴν πάρουμε - καὶ δίνεται δωρεάν, γιατί ἡ ἀγάπη εἶναι χάρισμα κι ἐξαγορά.

Ἀμήν.

(Πηγή καὶ Απόδοση κειμένου: agiazoni.gr)